

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára felévre 3. egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. ala küldendő.</p>	<p>Pest, augusztus 4. 1872. 32 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. Ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYI»-NAK van szánva.</p>
---	---	--	---	---

A két politikai üstökös.

— *Életkép a lefolyt választási mozgalmakból.* —

Lakott egyszer két bolond ember egy kis faluban egyik volt az apa, másik meg az apjának a fia.

Az apa abban különbözött a fijától, hogy az teljes életében mindig tizenhat markos pecsovics volt; míg a fia volt néha pecsovics is, volt néha baloldali is, úgy a mint a forgó szél, ilyen avagy amolyan emberek közé keveré.

Meggyőződésből tehát nem volt semmi, mert meggyőződése nem volt.

Történt egyszer, hogy beállott egy nagy marhavásár, a midőn is jól megfizették azt, a ki magát s vele együtt vótumát, a pecsovics jobbpártnak eladá.

Gondolták a főkolomposok, hogy az apa különben is pecsovics volt mindig, most is ragaszkodik régi táborához. Ragaszkodik pedig nem pénzért, hanem meggyőződésből.

A fia azonban sokkal szeleburdibb ember.

Ennek a hitébe nem lehet feltétlenül bizni, mert ez ravasz egy kölyök, s hol a jobboldal, hol a balpárttal koketiroz.

De még is le kell kötelezni a jobbpárt számára, mert gonoszabb nyelve van mint egy debreceri kofának, s zavart idézhetne elő kajlaságával a párt sorai között.

Tehát vagy 40 forintot kell neki dobni, hogy ne ugasson.

Mind ez aztán a maga szokott módja szerint szép csendesen meg is történt, s a pecsovics apának a fia, nem is öltögette e vásár után az ő lucskos nyelvét a kormány és párthivei ellen.

Megmaradt a maga szolid természetében, mint afféle jó szelid mameluk polgár.

Történt azonban, hogy ennek a fia embernek az ő egyéni hiúsága attól a 40 forintnyi kitüntetéstől szörnyen meghizott, s mindennap már korán reggel kiállt a ház eresze alá, csipőre tett kezekkel, eregetve azokat a bodorfüstöket az ő gipsztajték pipájából, épen úgy, annyi gög és hányavetiséggel, mintha már ő a nagy Kristófnál is nagyobb ember volna a világon.

Mindenkinek feltűnt azonban ez a szörnyű hányavetiség és pedig annál is inkább, mert még ez előtt néhány héttel az a fia ember nagyon is szerény, názaretbeli helyzetben volt, és sokszor megvakarta a földi gondok miatt az ő cinkerögő kupakját ott is, a hol az nem visketett.

Most meg már olyan magasan hordozá pipáját, hogy alig lehetett vele gyalog beszélni.

Feltűnt ez a változás az ő édes apjának is.

Egyszer aztán az apa oda is állit az ő kevélyen

pipáló fja elé, s azt kérdi tőle amugy nyájas és bizodalmas hangon:

— Te kölyök! talán kaptál egy néhány forintot a jobbpárttól?

Az a kölyök pedig szinte kétszeresen hizott ettől az atyai kérdéstől, azon tudatban élván, hogy mégis csak nagy embernek kell neki lennie, midőn őt a falu többi mamelukjai fölött ennyire kitüntetik.

Aztán mint afféle érdemes uri emberek szokták, egy kis köhögés és gondolkozás után válaszoló:

— Kaptam hát, hogyis ne kaptam volna? Az érdemnek miúdig megszokott lenni a jutalma.

Az apát kezdte boszantani ez az állapot.

Tehát — gondolá — ez a nyáladék kölyök alig tett a magas kormánynak akkora szolgálatot mint egy kauári tojás, még is kitüntetés és jutalomban részesül, míg ő már veterán és javithatatlan pecsovics, s még is érdemeit közömbösen veszik, sőt mint a kutyát fumigálják, mintha neki kötelessége volna valakit ingyen szolgálni!

Az irigység és az önzés kezdett benne rettenetesen dolgozni.

Hosszas tünődés és hánykódás után azonban az öreg pecsovics önmagához tért némileg s azt mondja a fijának:

— Te kölyök! aligha nem is tévedsz te avval a pénzzel, mert azt aligha nem kettőnknek adták?

— Adták ám — majd meg mondom mit — förmedt rá a fja, mi közben szörnyen kigyuladt benne az Aetna tüze — akasztófa kendnek, nem osztrák bankó.

— Mit? még egy pacsmag kölyök meri nekem azt mondani, nekem, az apjának!! riadt erre föl azöreg pecsovics; ejnye a ki felfeszített erre a világra te gézengúz sehonnai, nem félsz hogy vesédig gyűröm beléd a bicsakot.

— Ide no kutya! ha még ki nem cserzették a bőrdet, majd kikészitem én.

— Mit? még azt mered nekem mondani, apáduak — kiabált az öreg — hogy kutya? hát kutya vagyok én te betyár? hogy kössenek fel a neved napján.

— Igen is! — válaszoló gögösen a fja, kutya volt kend, most is kutya kend, — s kutya marad kend, míg csak a kassai hóhér el nem temeti kendet.

A szegény öreg pecsovics kezdett erre az intermezóra ájuldozni mérgiben. Feje szédült, lábai inogtak s a gyomrában kiöntött az epe, még a különben vörös szemeit is megsárgította. Néhány perc múlva azonban magához térve, azt mondja dühösen fijának.

— Adod ide annak a pénznek felét te bunyik! mert különben mindjárt felnyársollak.

— Hát ha látnám kendnek kicsurogni mind a két szemét — válaszoló a kamasz fiu — od' adnám-e kendnek azt a sok szép bankót, vén részeges disznó! Kaparj kurta neked is lesz.

Ezzel aztán a jó öreg pecsovics minden reményét elvesztvén a diplomatiái siker iránt, a düh és méregtől elragadtatva, neki állt egyenesen az ő drága fijának, amugy két kézzel, s folytogatta azt, miként egy tigris.

Hanem a fja sem hagyta el magát.

Elővette az is a maga hadi tudományát, s úgy a mint keze és lába ügyébe ejthet, jó kemény portiókat nyomott édes apjának szép piros két orcájára, s hátulsó állapotán meg akkorákat rugott, hogy az öreg csak úgy hányta bele a cigánykereket.

De azért az öreg még sem volt lefegyverezhető.

— Bankót, vagy meghalsz! — gondolá magában — és soha sem volt neki edesebb csatája, mint most, midőn hiuságát és gögjét ennyire lealázva érezé.

Egy tacszó kölyköt kitüntetnek, őt meg kutyába sem veszik.

Ezt nem lehet túlélni, ezt a gyalázatot vérrel kell lemosni.

Tehát hajrá!

Mit neki Abel és Kain históriája, mit neki a vérrokonság esete, hadd fojjon ki, a melyiknek kutyavére van.

És az ütközet kölcsönös hajbakapás, orron-verés és a hátultöltőnek kegyetlen érintése által, csak oly dühösen folyt, mint akár Saarbrückennél, a franciák és poroszok között.

— Kutya meghalsz ma! — kiáltá az öreg pecsovics az ő mérges fijának.

— Kutya! viszonzá a kamasz fickó — nem éri azt meg kend szörös fejjel.

És aztán így kinozta és gyötörte egymást ez a két mérges üstökös, néhány órán keresztül, míg végre is e rettentő csatának az lett a szomorú következése, hogy egymást e viadalban, azért a néhány rongyos forintért jól helyben hagyták, és tökéletesen megrokkantották.

Igy aztán végre is miud a két hadakozófél kirurgus keze alá került.

Ez alatt azonban bekövetkezvén a restauráció s míg más boldog pecsovics halandók nyakig usztak a jó pörkölt hus és habzó italok élvezetében, s a szép nagy vörös bankóknak zsebrerakásában, addig ennek a két bolond üstökösnek, jéggel borongatott és befászlított tagokkal, mint valami vajudó személyeknek, ott kellett nyögni a tornyos nyoszolyában.

Ez a csapás aztán még inkább felbőszítette őket egymás ellen.

Nem is tudtak lecsillapulni egy hirtelen.

Folytonosan kiabálták egymásnak még sokáig, hogy:

— Kutya, meghalsz ma!

— Kutya! megszen vedsz még ezért...

Egy esküvő.

Két ősi családnak
Két fiatal sarja
Esküvőre mégyen, —
Gyalázat! és szégyen!
Hogy magyar létére
Frakk cilinderére
Büszkébb a korcsmagyar
Mint a kedvesére.

Pipacsok.

Mentovich Ferenc bizonyosan megirigyelte Szász Károlytól az udvari poéta címet, mert a székelyekhez ő is zengedezett a „Pesti Napló“ július 30-ki számában egy közösüges hymnust, ad captam Szász így pengetvén korhadt kobozát:

„Dicsó székely nép! drága nemzetem!
Hová kalandozott el bölcs eszed?
Miként ha jobb kezed megbénult volna . . .
Bal minden dolgod, melyet most mivelsz.
Oh szörnyü maszlagot rejt a pohár,
Melylyel megkínál Bakcsi, Ugron, Orbán“ stb.

Mentovich ur persze maszlagos költészetében azért ájzuldozik, azért esik kétségbe a szegény lúfó székelyek iránt, kik a „hadak utját“ járták egykor, és most balra tért ösvényen szédelegnek, mert hát e jó fiuk egy pár ellenzéki képviselőt küldtek a képviselőházba.

Lévén már cs. k. udvari szállító, cukrász, fodrász, kefekötő, barmász elég, de udvari költő csak egy, Szász Károly! a Ludas Matyi ezennel ajánlja Mentovich Ferencz urat második csász. kir. udvari poetának. Es lebe hoch, hoch, hoch!

Sziporkák.

„Itthon van urad“? kérdé a téli időben látogató, barátja inasától.

— Már rég elment hazulról — felelé az inas.

„Hát a nagyságos asszony honn van?“

— Az is elment nem rég.

„Talán baza jó egyik vagy másik nem sokára, addig bemegyek a szobába, a kemencében csak talán ég a tűz?“

— Óh kérem, a tűz már egészen kialudt.

„No mond meg hát uradnak, hogy ily hideg fogadtatást nem vártam volna.“

Szamarat hajtott maga előtt egy csinos falusi leányka. A leányka szemet szurt a fővárosi dandinak, s azt kérdi tőle: Babám! nem vinne el egy csókot tőlem a szeretőmnek?

Adja oda az ifju ur a szamaramnak — felelé a leányka, az hamarább a városba ér mint én.

— Óh szívem szép szerelme! hadd halljak egyetlen egy édes szót rubint ajkaidról — esdeklék a házassulandó urfi a gazdag falusi imádott előtt.

„Egy édes szót?“ — kérdé a leányka.

— Igen, igen, egy édes szót, csak egyet!

Gondolkodik a leányka s jó darab idő mulva megszólal: „Nádméz.“

Monologok.

Kerkápoly: Ezer főnökmiszter sem képes egy üres kasszából egy Lónyai piculát elővarázsolni.

Az állampénztárban épen annyi a látható deficit, mint a láthatatlan többlet.

Pauler: Egy cultuszminiszternek napjában százszor kell imádkozni, hogy a dőrök és ostobáknak számát szaporítsa.

Bittó: Éljen a világ örömeivel, mint cukros süteménnyel, de Saroltád kezei közti ne hagyd a pénzes szekrény kulcsát, mert ha te keceit, ő kincseidet rabolja el.

Párbeszéd.

Jobboldali: Szomszéd! miért haragszik kend oly nagyon a kormányra?

Baloldali: Hogy ne haragudnék, mikor osztályos atyámfija.

Jobboldali: Hát ugyan hogy volna kendnek osztályos atyafia!?

Baloldali: Ugy, hogy mindenben osztozik velem, ha valamit veszek részt huz, ha valamit eladok részt huz; ha örökösödöm részt huz; ha izsom részt huz; ha meghalok, akkor is részt huz.

A pr i mézárós dühös jobboldali ember s hatalmas kortese volt a mameluki jelöltnek, 5 firtjával szedvén a voksokat. Választás után oda megy hozzá a mézárszékbe egy baloldali s kérdi, hogy a borjuhus fontja?

Ötven krajcár, mondá a mézárós.

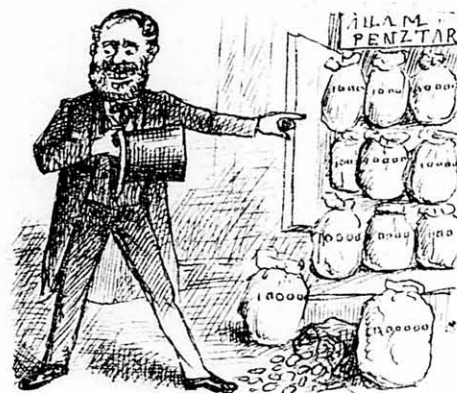
A bizony elég drága, mikor maga egy marhát vesz öt forintért — válaszolá a baloldali.

Az oláhfalvi választók eredetileg interpellálják Urvári Lajost a „Pesti Napló“ szerkesztőjét, a teljesítetlen ígéretekért. A két fehér bikát, meg a két fürdőházat elengedik neki nagylelküleg, hanem a menybeli üdvösségüket nem, mert nem akarják azt, hogy Urvári ur menjen he lyettük a menyországba.

Kivánják tehát, hogy vagy mondjon le a csalással szerzett képviselőségről, vagy írja alá a lelkük üdvösségét tartalmazó katolikus öt pontot.

Most beszélj már Pesti Napló!

A kölcsönt kereső miniszter.

Kerge Pali a mint kinyitja a kaszszát
Választások után, szent Pauper!! mit lát?
A többségszerzésre felment a drága kincs . .
Az állam pénztárban egy árva grisli sincs.

Utceu vesd el magad, lóhalálból szalad
Bécsbe, s ott az osztrák banknál bekopogtat:
„Kérek száz millió kölcsönt a magyarnak“
Magyarnak, Palinak, csak figét mutatnak.

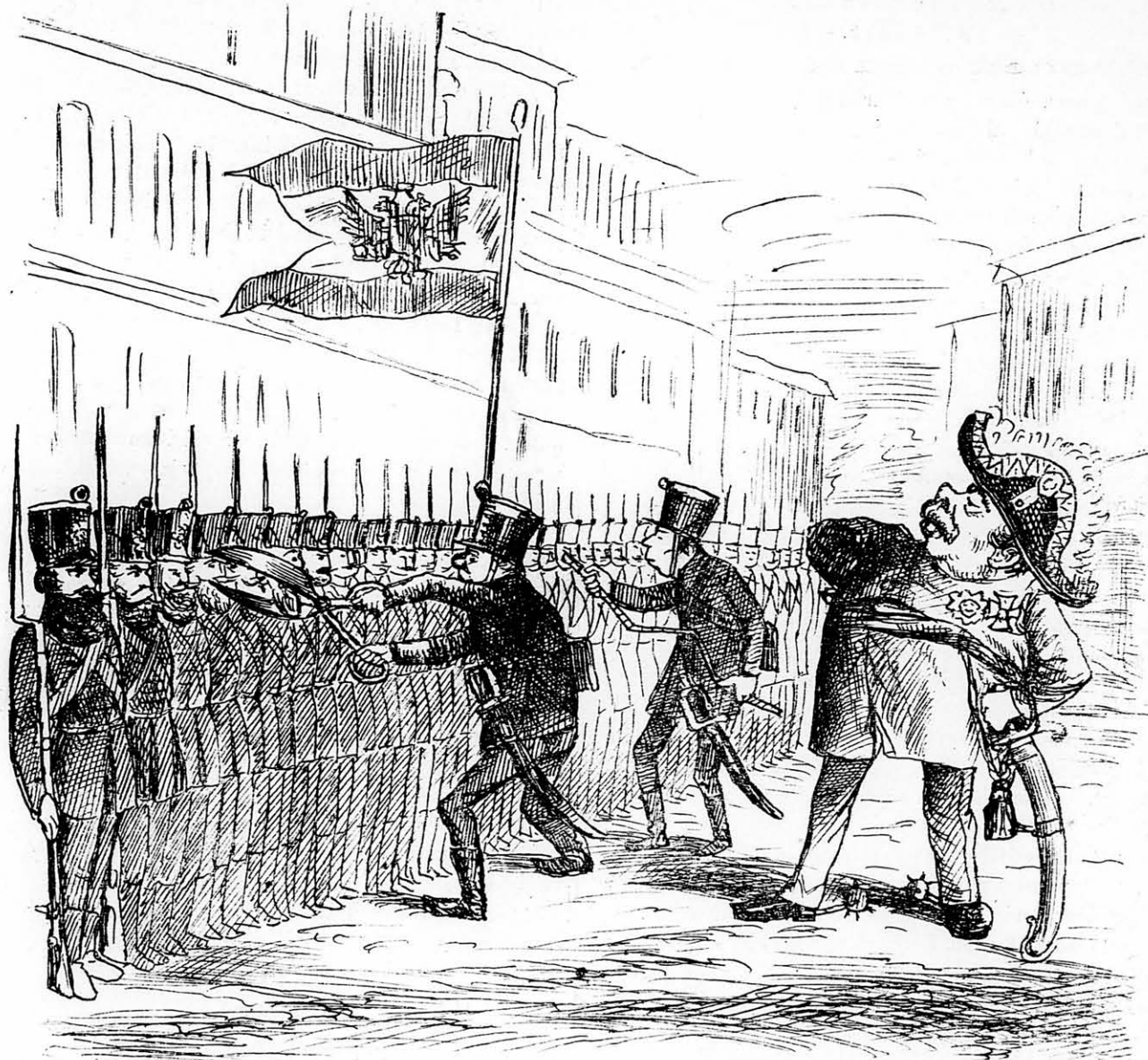
Innen Rotschildhoz fut szegény Kerge Pali!
De a bankárkirály zsebét fordítja ki,
Esküszik ganefül menyre és a földre:
Hogy mind od'adta a francia kölcsönre.

Hah! Wahrmann! és Lövi! a zsidó apátok
Adjatok pénzt nekem, vagy okos tanácsot . .
Szívesen excellenz! mondák a léviták:
Ha a kölcsönből ön százhusz procentet ad.

Denique nem segít sem Wahrmann, sem Lövi
Már már készül Pali magát föbe löni . .
Midőn egy nagy eszme villan át agyában —
Mit fel nem talált vón még tanár korában.

„Van pénz“ kiált Pali! — a községi adó —
Hátrálékot, a mely van vagy nyolcz millió,
Bevágom a frankó-hungárikó banknál . . .
És a mint terveze, úgy is tőn Kerge Pál.

Legujabb reform a hadseregnél.

Közösügyes hadseregnél
Ki van adva a tagsbeféhl . .
Ki adta ki? Czopf generál . .
Hogy huszárnál és bakánál
Nagyobb nem lehet a szakál
Egy bécsi coll . . egy hüvelyknél.

Első tempó lesz eztán már
Hogy feldvébel és cugs-káplár
Parádés kirukkolásnál
A colstokot elő veszik,
Szakált, bajuszt vorschriftmässig.
Irgalom nélkül lenyesik.

Ezzel a reformmal most hát
— A copfosok — a mint mondják —
Olyan vitéz lesz az osztrák:
Le ver burkust, le ver muszkát.
Königgräcznél, Sadvánál
Is a volt legfőbb hibája:
Hogy a vitézek szakála
Hosszabb volt egy bécsi colnál:
S vitézsége, bátorsága,
Az inába azért szálla.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Josko Zazraveczen szénégető.

Első ének.

Procedamus in páte.

„Zengj koboz, és te penegj sarkantyú, [tapsra öt ujjam, mert Pétervásár, vásártartási jogot nyert, Az palatinus adá neki azt, — hát viva Soroksár! — Ülve kerek székén Szkvarek, ily formán fejezék borzasztó örömét, és szemlét tarta legottan az pétervásári dicső vásárra elitelt kész mukája felett. — Egyenes glédába le rakva hat pár uj csizmát számlált, s ugyan annyi fejellést. Mint generál Hanibál, győztes seregének előtte, Oly megelégülten pederinté tüske bajuszát; Lábsziját ledobá, leveté uj bőr kezelőjét, s az lábán csuszogó paputsát csizmára cserélte. Egy vén réz garasost huzott mellénye zsebéből, s pálinkás üveget keresett le a kályha nyakáról, — mert nota béne alá jöjjön hogy óra közelgett. — Kérges bunda darab tetején heverő kis inassát- az nagyeszü Ledniczki fiút megrúgta szeliden: „Öltözz és sebesen hozz egy garas ára kalinpát“. A szoba szögletben, dunnák özönébe szunyáklón Oldala bordáját szintén felköltteni indult: „Talpra hités társam! reggelit, ime öt óra, Czéhbéli mester társaim is megjönnek azonnal- mert Pétervásárra megyünk; ime nézd csak anyókéám! hat pár uj, hat pár fejellést viszek, adjon az isten, jó vásárt, és lesz pénzünk mint polyva özönnel.“ —

És e rettenetes fontosságú szavak el sem rebbentek pisze orra alul, s ime — nyílik az ajtó, a nagy eszü Ledniczki rohant, szakgatva jelentvén: „Majszturamék jönnek, Tari, Árvai, és Ivanyits, meg édes apám uram is köztök lépked“. — Szkvarek erre megpödré tuskés bajuszát, és székre lapula, nagy kerek asztala mellé, mely terhelve kenyérral — csorba cserép tálon két emberkarnyi ugorka álla fakó színben, eczetig savanyitva kovással. A szoba csendes lett, mint éji bagolynak odúja hogyha vadászni repül. — Szkvarek elfoglalva egyéni dolgával, ropogó foga volt csak a hangnak adója. Két falatot még nem morsolt el, azonban az ajtó nyílt, és majszturamék Ivanyits, Tari, Árvai jöttek, Végül az nagyeszü Ledniczki apja be lépett . . egy éles — „dicsértesség“-nek utánna pedig szólt Ösz Ivanyits, mint korra tekintve a nagy karavánnak elnöke: — „nézzétek milyen fejedelmi, királyi frusztókat élvez ötsém Szkvarek! — és dolmánya zse-
béből

tisztas kis kulatsot huzván, szolgálja borából.

És mikor a kis edény elvégzé pályafutását. . .

Az példát követé Tari, színt kikeresve kulatsát, mely mikoron ki ürült, az dög megszűne azonnal.

Ekkor az öt Czéhbéli barát egymásra tekintett, és ez nagy tudományt tanusító össze tekintés kérdeni látszék: hát Ledniczki, meg Árvai hallgat? S mert ugy is történt, — nagyeszü Ledniczki apja elnémult, — mint némúl az Tisza partra vetett hal. Ámde fiát nem azért nevezék mindig nagyeszünek, hogy ki ne tudja magát, vagy az apját vágni a bajból. Nadrágját, mely az togosan függött, a miként függ . . rongy darabotska, — minek hivatása madár elijesztés — titkot rejteni látszólag, mosolyogva le vette; abból, mint azt az csengés engedte gyanitni — pénzt vett, és szeliden oda húzódván Ivanyitshoz: „Majszturam! ekként szólt; tessék ide adni kulatsát“ — s minden szó nélkül mint fűj kirepüle az ajtón; erre öreg Ledniczki, miként kérdő jel elámult, s a rébuszt Szkvarek ekképen fejté meg azonnal: „Ebből lesz nagyeszü ember, czéhbéli barátim! ritka vasárnapot ad isten, hogy pénzt ne keressen; foltoz, akár paputsot, csizmát, akár úri kamáslit, messze darab földön nehezen van párja eszének“. — Vén Ledniczki arcza pirulni akart az örömtől . . arczán az pir, hogy ha utat törhetne szuroktól, hallván ez szavakat, — mélyen szívébe beveste. A nagy eszü Ledniczki, kinek nincs párja világon, pár perc múlva betoppant s széjjel hordta kulatsát; és mikoron kifogyott annak tartalma, le hangolt néma szeméremmel ki osontott mesteri közzül. Az naptár május tizenegyedikét mutatott. Szép volt az idő, s ragyogott az nap fellegtelen égen; reggeli hét órát sípolt az tűzfgyelő ór . . Majszturamék mint rendes czéhbéli társak az okból, — Áldással hintvén az ház kegyes asszonya őket — Szentül igérvén, hogy lesz jó vásári ajándék, (mely álland percc, és szép mézes cifra kalátsból.) Vándor botjaikat szurkos markukba szoriták — S készletüket hátukra köték és utra kelének.
(következik a II-ik ének.)

Eredeti levélczimek.

T. c e tót Mihanak Tapjó Pest megye utósó szele posta.

t cz Balla Józsefnek tiszteletve Pestmegye Tápió-szele az levél hejbe.

Az ur Josef tót dem hern lakik szelei pusztán az györgyei határba.

Ezekben az a viccz, hogy mind a három levél kézhez jutott.

Rémhir.

A kultuszminiszter, Fráter Pál neográdmegyei tanfelügyelőt, az „Ellenőr“-ben megjelent ismeretes levele után, a magyar helyesírás tanárává szándékozik kinevezni.

N y i l t t é r .*)

Gruden Gergely kecskeméti közbirtokos és bőrkereskedőnek levele

a „Kecskeméti Lapok“ tekintetes szerkesztője, doctor Dekány Rafael urhoz.

Pálinkás jó reggelt és vörös boros jó estvét kívánok a tekintetes szerkesztő urnak, meglévén arról győződve, hogy ennél inyére valóbbat nem kívánhatna senki, miután — köztudomás szerént — az említett áldott szeszeket minden isten teremtette napon oly dicséretes mérvben és mértékben szokta magához venni alreáltanodai igazgatóságod a Tomaskó-féle bormérési helyiségben, hogy kénytelen kegyed szüntelen ismételni ama nagy igazságot, mely szerént csakugyan a föld forog!

Hát különben hogy vág a hajusz a nagy kalap alól? szándékozik-e tovább is nyavalyogni a „Kecskeméti Lapok“ szerkesztésével? Lássá ha nem venné rossz néven, én egy igen jó tanácssal szolgálnék magának, nevezetesen: hagyja abba azt a szerkesztőséget, vagy legalább először nagy korusitassa magát, s azután érett észszel nyuljon a szerkesztői tollhoz, mert különben teremtőccse szellemi ficzmaimától ép oly állapot fog bennünket utolérni, minőt uraságod szokott gyakorolni, miként erről a most már ön által szerkesztett lap egykor oly kitünően értekezett egyik téli vadászat leírása alkalmával, hol az említett lap szerént, kegyed csakugyan megfogta a rókát, mely azonban lucskos volt.

Lássá kedves doctor ur! csak a sült-bolond és igen tisztelt uraságod nem tudja belátni azt, hogy midőn a „Kecskeméti lapok“ szerkesztését uraságodnak átadták, ezzel csak az ön körmével akarták kikapartatni a sült gesztenyét. Hja bizony, arany száju Hornyik János uramnak, a volt szerkesztőnek nem csak vörös szakállá, de esze is vagyón.

Tudta a városnak eme böles pennája igen jól, midőn a lap szerkesztéséről lemondott, hogy miután a város törvényhatósági bizottságának kebelében most már hála isten tulnyomó a baloldali elem: neki mint főjegyzőnek üdvös dolog lesz jó lábon állni a közgyűléssel, s rögtön megis kezdé a barátságot azzal, hogy a baloldalt szüntelen piszkoló s ekként méltán gyűlölt arcátlan lap szerkesztéséről lemondott s átadta kegyednek, hadd szídják uroságodat, hisz önre is csak rá fér valami. Tisztelt alreáltanodai igazgatóságod pedig elég bamba volt elvállalni a szerkesztőséget, melyhez anyit ért mint tyuk az a, b, c-hez; legalább még eddig nem olvastunk öntől a lapban semmit, pedig már jó ideje, hogy azt szerkeszti; hanem hiszen isten mentsen is meg minden jóra való embert az ön döcözős stílusától; éppen úgy tántorognak, úgy kovályognak sorrai, mint önmaga midőn éjszakánként nagy fejfel haza botorkál.

Mindezekből kétségtelenül beigazoltatik, hogy ön csak nevét adta oda, mert kell lenni egy balíknak, akit előrántsanak, ha a kaczka szorul; ön pedig hogy a balíkok legszánandóbb balikja: fényesen bizonyítja azzal, hogy sem Varga Gyula ur nyilatkozatára, melyben most nevezett, egy s az ön lapjában ellene emelt névtelen pimasz cikkre kijelenté, hogy annak szerzője hitvány gazember, sem a szinte méltatlanul megsértett helybeli derék iparegylet által kibocsátott nyílt felhívásra lapja még csak egy bötü választ sem adott, s ön sem meré mint szerkesztő felütni képesfelét az irtózatossan lealázó jogos visszatorlásra, hanem hallgatag s tökéletesen beismeri a „nyilatkozat“ és „felhívás“ban mondottak valódiságát.

Pfuj doctor ur, ez a férfiaság! Hiszen ha már névtelen munkatársá oly nyomorult kaczka — betyár, hogy a gazember czimét inkább eltűri, hogy sem magát jelentené: kegyednek kellene letörölni a gyalázatot!

És uramfia! egy ily beszenyezett hitvány lap mert és mer velünk kecskeméti becsületes baloldali emberekkel szüntelen szemtelenkedni; egy ily szemétdomb mert engem is, csak azért mert baloldali vagyok, több izben illetni piszkos lehelletével, szememre vetvén, hogy Kecskemét város lakosai közé még fel sem vagyok véve. Most tehát elérkezettnek látom az időt a „kecskeméti lapok“ dögleletes száját ez érdemben is betönni, kijelentvén, hogy hiába ugatott. Kecskemét város tanácsának f. évi 3953 szám alatt kelt végzésénél fogva, mint becsületes, józan, és szorgalmas egyén a helybeli rendes lakosok sorába felvettem, tehát ép oly polgára vagyok a városnak, s ép azon jogokban osztozkodom, mint kegyed, vagy mint a kiélt zöld pofájú falfuró, es a szabadalmazott rosz kenyér-évő, kegyes belmunkatársai hitványlapjának.

A most hivatkozott tanácsi végzésből láthatja tehát kedves doctor ur! hogy lupja csak arcátlan magaviselést tetézte akkor, mikor engem a honossági kérdés miatt, teljesen ártatlan létemre, oly piszkosan megtámadott; nó persze, ha valamelyik mameluk társról van szó, annak védelmére rögtön mind a tiz körmükkel felkelnek, legyen az bár mily bünös, de miután én baloldali vagyok, s körülmény elég ok arra, hogy önök a legesekélyebb alapot nélkülözve arcátlankodjanak. Elég önöknek csak annyit tudni, hogy valaki baloldali, s azonnal neki esnek, mint lánczaikról elszabadult kuvaszok.

Hohó doctor ur! non sic itur ad astra! A lopó-tök addig jár a borra, míg elmerül! Kegyedet nem azért fizeti az állam, hogy a tanítványoknak szentelendő időt lapszerkesztésre fecsérleje, és pedig minő hitvány lap szerkesztésére! Uraságodnak az iskolában a helye, és nem másutt, egyezével nem lehetvén két nyeret ülni; a szülék nem azért adják gyermekeiket ön elé, hogy azokat csak úgy immelámmal tanitgassa, hanem fogjon hozzá a tanításhoz lelkiismeretesen. Azt még csak eltűrjük, hogy ön névnapok s egyéb mulatságok alkalmával a „Krisztyiánus atyám filulái“ tót-predikációval s egyéb frivol — adomákkal bolondoskodik; de hogy tanításra szánt idejét gyalázatos polemikra fordítsa: türni nem fogjuk, s ha ez intelem nem használna, máskép fogunk érvényt szerezni méltó felszólásunknak. Most pedig adieu tisztelt szerkesztő ur! nem óhajtom, hogy a viszontlátásig, mert úgy érzem, hogy az keserűbb találkozás lenne.

Kelt Kecskeméten 1872 évi Julis havában.

Tisztelt Dekány szerkesztő urnak.

Alázatos szolgálja:

Gruden Gergely,
kecskeméti közbirtokos és bejegyzett
bőrkereskedő.

*) E rovát alatt megjelenő cikkekért a felelőség a cikk aláíróit illeti.

Diskurszus Icig és Mihály gazda között.

Mihály; Tudja-e a szomszéd! hogy valami garasos „Obsitos” arra a „Bolland-istók”-ságra adta a fejét, hogy viczlapot szerkeszt.

Icig: Ghatt über di Velt. . . Mihálylében! meglássa khend ezt az obsitost a publikum viczceli ihi legeslegelsübben.

Mihály: Hogy-hogy szomszéd?

Icig: Hát ógy thodja kend, hogy mint untauglichnak mihamarább kiadja neki az obsitot.

Egyetemi kardal.

Bukott az ultramontánok

Infallibilis tana, —

Megbukott páter Dulánszky!

Éljen Péter Hatala!

Epegramm.

Bor s szerelem közt. mondják, nincsen semmi különbség. Csakhogy amattól láb tántorog; ettől az ész.

Borsszem Jankóhoz.

Vádolnak hogy vicceid ócskák, s lopni szokásod. Alkalmom élteti a tolvajt és zselelőt.

Zsiga pósta.

Előfizetőinkhez. Mult vasárnapi 31-ki számunkhoz mellékelve volt Tótvölgyi Titusznak felhívása „A magyar ellenzék véres küzdelme 1872-ben” — című korszerű művére. A signalás azonban véletlenségből kihagyatott. Kérjük ezt tudomásul venni.

Tóth Endrének Szászrégenbe. Minthogy akadenciák oly selejtesek, mintha Szász Károly udvari poéta irta volna, a Matyiban nincsen számára hely. Egyébiránt legfőbb kívánsága, hogy neve a lapon látható legyen. láthatja hogy beteljesedett.

ERDŐSI REZSŐ

ajánlja a nagyérdemű helybeli és vidéki közönségnek, a **Kerepesi uton 3-ik szám** alatt, a „Pannónia” vendéglő átcellenében jól berendezett

fényirdáját.

Felvételek történelem naponként, még borus időben is:

reggeli 9 órától délutáni 5 óráig.

Készülnek: vizitkártya-, Erzsébet-, és albumba-való-, valamint életnagyságu-, chromo-, aquarell- és anilin-képek, — úgy szinte olajfestmények is.

Az árak a lehető legjutányosabban számítatnak.

Igazolványok

fényírdám jellesege mellett.

I.

Igen tisztelt Erdőssi ur!

Fogadja forró köszönetemet az igen sikeresült fényképekért. Szerencsémnek tartanodom, ha bármikor viszonzhatom irántam mutatott barátságát.

Isméti köszönetem mellett Önnek

tisztelő szolgálja

Argentí Döme s. k.

hasonszevi orvos és kir. tanácsos.

II.

Tisztelt Erdőssi fényképész urnak!

A fényképek mind kezembe érkeztek, mind a magaméval mind a kis leánykéval teljesen meg vagyok elégedve.

Rudnay Józsefné s. k.

Minden létező **állampapírok, elsőbbségi kötvények, sersjegyek, vasut-, bank- és ipar részvényeknek** vételére, eladására, valamint elcserelésére. Szelvények beváltására.

A cs. kir. börzeni bizományok készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett teljesítetnek.

Mindenemű sorsjegyek havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttől felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek minden további utánfizetés nélkül.

- 1839. es. k. osztr. államsorsjegyre 10 ft.
- 1860. es. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
- 1860. es. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
- 1874-ki magyar jut. sorsjegyre 7 ft.
- 1870-ki török vasuti sorsjegyekre (36 huzásnál érvényesek) 4 ft.